

Lieve lezer,

Als je dit leest, is het zover: het eerste deel van *Dunbridge Academy* is in Nederland verschenen! Wat leuk dat je nu ook met Emma en Henry naar het gerenommeerde elite-internaat in Schotland kunt reizen, met hen door de oude kasteelgangen kunt wandelen en geheime middernachtsfeesten kunt bijwonen.

De afgelopen jaren waren voor ons allemaal een uitdaging. Tijdens eindeloze lockdowns heb ik me soms erg geïsoleerd en eenzaam gevoeld. Dunbridge Academy is in deze tijd een veilige plek voor mij geworden, omdat het voelde als geborgenheid, avontuur en thuiskomen. Als jij daar tijdens het lezen maar een fractie van voelt, ben ik dolblij.

Ik wens je heel veel leesplezier!

Groetjes,
Sarah

boekerij.nl

Sarah Sprinz

Dunbridge Academy – Middernachtsfeest

Een exclusieve kostschool in de Hooglanden van Schotland.
Welke geheimen bewaren deze eeuwenoude muren?

Dunbridge Academy 1

Vertaald uit het Duits door Sylvia Wevers

ISBN 978-90-225-9835-1

ISBN 978-94-023-2058-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dunbridge Academy – Anywhere*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp en -beeld: Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Sarah Sprinz

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beste lezers,

Dit boek bevat elementen die kunnen triggeren.
Daarom vind je op pagina 411 een triggerwaarschuwing.

Ik wens je veel leesplezier.

Sarah

*Voor iedereen die altijd alleen maar aan het rennen is.
Ik hoop dat je iemand vindt die het waard is om voor te stoppen.*

*Everything I've never done,
I want to do with you.*

William Chapman

Playlist

baby luv – nilüfer yanya
apricots – may-a
older – shallou and daya
hope is a dangerous thing for a woman – lana del rey
stone – jaymes young
all three – noah cyrus
happier than ever – billie eilish
edge of midnight (midnight sky remix) – miley cyrus feat.
stevie nicks
meet me in the hallway – harry styles
a.m. – one direction
wonderland – taylor swift
runaway – aurora
perfectly out of place – dreams we've had
talk – hozier
sweat – zayn
a little death – the neighbourhood
fine line – harry styles
my tears are becoming a sea – m83
mind over matter (reprise) – young the giant
the beach – wolf alice
run boy run – woodkid
right where you left me – taylor swift
ready to run – one direction

Ergens naartoe

‘Het spijt me,’ zeg ik, hoewel ik dat eigenlijk niet wil zeggen. Absoluut niet. Het is capituleren op de ergste manier, omdat ik geen andere keuze heb.

Mijn stem heeft nog nooit zo monotoon geklonken. Alsof het me niet uitmaakt wat het betekent, hoewel het tegendeel waar is. Het maakt heel veel uit.

Wat heb je gedaan, wat heb je gedaan, wat heb je gedaan?

Het juiste. Ja, dat was het. Of toch niet? Daarnet was ik er nog van overtuigd, maar nu begin ik te twijfelen.

Ik draai me om en pak de klink van zwaar, zwart ijzer vast. Ik weet niet hoe mijn benen me dragen. Ik weet niet hoe ik de donkerbruine houten deur moet openduwen, de kamer van de rector moet verlaten en mijn houding moet bewaren. Ik weet het niet. Ik weet niets meer.

Ik hoor de stemmen in de gang, het gelach dat tegen de hoge muren weerkaatst. De geluiden van snelle voetstappen op de oude, ongelijke tegels in de galerijen. Zonnestrallen vallen door de ruiten van de spitsbogen, stof glinstert in de lucht.

Gezichten draaien zich naar me toe, leerlingen glimlachen naar me, begroeten me zoals ze me altijd begroeten maar ik groet niet terug omdat ik dat niet meer kan. Ik loop langs hen heen, zonder doel. Ik moet weg, maar ik weet niet waar ik naartoe moet, want ik heb geen huis meer.

Die gedachte is als een stomp in mijn maag, maar het is waar. Ik

krijg even de neiging om te blijven staan en me krom te buigen. Maar ik loop verder.

Mijn voeten vliegen over de tegels en nemen wegen die ik met mijn ogen dicht zou kunnen nemen. Over de binnenplaats naar de vleugel waar mijn slaapkamer is. Bruine bakstenen gevels waar klimop tegenaan groeit. Hoge vensters met ruitjes, donkere daken, spitse torens. Ik zie het allemaal, maar voel niets meer. Uitgesleten traptreden, vanaf de eerste verdieping komen de negendeklassers me tegemoet. Ze vertragen hun pas wanneer ze me herkennen, om vervolgens nog sneller naar beneden te lopen zodra ze me gepasseerd zijn. De zware, donkere houten deur naar onze vleugel is dicht en ik moet er met mijn hele gewicht tegenaan duwen. Ik pak de sleutel uit mijn broekzak en open de deur van mijn kamer.

Stilte.

En dan trek ik mijn koffer van de plek naast de kast en begin met inpakken.

1

EMMA

Hij ging niet af. Die stomme rotwekker van me ging gewoon niet af. Hij ging niet af omdat mijn telefoon leeg is. Hoe kun je vergeten om die 's nachts op te laden als je de volgende ochtend naar Schotland vliegt om aan een uitwisselingsjaar op een kostschool te beginnen? Hoe? Het klinkt waarschijnlijk als een slechte grap, maar dat is het helaas niet.

Ik heb me gewoon verslapen. Op de dag van mijn vertrek. En mijn moeder mag het absoluut niet weten, want dan gaat ze door het lint. Toen gisteren zeker was dat ze door die stomme staking van het grondpersoneel in Frankrijk niet op tijd terug zou zijn om zoals gepland met mij naar Edinburgh te vliegen, maakte ze zich meteen zorgen. Alsof een zeventienjarige niet zelf naar het vliegveld kan gaan en naar Schotland kan vliegen.

Tja, wat zal ik zeggen? Het blijkt wel dat ze gelijk had.

Normaal leg ik mijn telefoon altijd aan de oplader als ik ga slapen, maar kennelijk ben ik dat gisteren vergeten. Het komt tenslotte niet zo vaak voor dat je tot diep in de nacht tranen met tuiten huilt omdat je je ineens realiseert dat het misschien toch een stom idee is om een

jaar naar Schotland te gaan. Misschien wilde mijn onderbewustzijn me nog een laatste kans geven om tot inkeer te komen. Niet in dat vliegtuig stappen, morgen niet de nieuweling op Dunbridge Academy zijn, maar genieten van de rest van de zomervakantie en begin september naar de elfde klas van het gymnasium gaan. Alsof ik niet bijna een enorme fout had gemaakt. Maar dat kan niet meer, want al mijn vrienden weten dat ik een jaar weg zal zijn. Ik kan mezelf nu niet voor schut zetten en terugkrabbelen. Dan zou het lijken alsof ik niet weet wat ik wil. Terwijl ik precies weet wat ik wil. En daarvoor moet ik naar Edinburgh.

Achteloos gooi ik tijdens het tandenpoetsen de laatste dingen in mijn toiletta.

Ik moet erheen. Ik weet het al sinds ik het cassettebandje vond en tot de ochtendschemering wakker lag om op mijn oude walkman naar dat nummer te luisteren. 'For Emma'. Die titel klinkt als een belofte, maar ik heb er ook een naar gevoel bij.

Dat was tweeënhalve maand geleden en stiekem ben ik ervan overtuigd dat ik alleen op zo'n korte termijn op deze school ben aangenomen omdat mijn moeder gebruik heeft gemaakt van haar netwerk. Daar is ze heel goed in. Als advocaat schijn je bijna overal iemand te hebben die je nog steeds een gunst verschuldigd is. Ik wist echt zeker dat ik het juiste deed. Ook al begreep mijn moeder niet waarom ik ineens toch naar die kostschool wilde, nadat ik het al die jaren telkens als ze het voorstelde had afgewezen. Ik kan haar niet vertellen dat ik mijn vader moet vinden. Dat zijn stem op het bandje heel anders klinkt dan in mijn herinnering. Dat hij op het bandje zo dichtbij klinkt dat het is alsof zijn lippen de hele tijd de microfoon aanraken terwijl hij 'For Emma' zingt. Dat ik met kippenvet en een bonkend hart naar dit nummer heb geluisterd. Een hele nacht lang en daarna nooit meer. Dat 'For Emma' niet meer uit mijn hoofd is gegaan, ook niet toen ik zijn naam googelde, voor het eerst in jaren. Jacob Wiley, die nog altijd wacht op zijn grote doorbraak. Nog steeds een man met

een gitaar en zonder geweten, want ik weet zeker dat je er geen kunt hebben als je je gezin verlaat voor een droom en niet één keer achteromkijkt.

Jacob Wiley (geboren in Glasgow) is een Schotse singer-songwriter.

En daar woont hij weer, tenminste, dat staat op Wikipedia. Hij is in Schotland en daarom moet ik ook naar Schotland. Ik wist het toen ik voor het eerst vrijwillig de website van Dunbridge Academy bezocht.

‘Luchthaven, alstublieft,’ zeg ik hijgend als ik even later in de taxi stap. Ik wil mijn ogen sluiten zodat ik de tijd niet hoeft te zien, maar helaas licht die verwijtend naar me op zodra ik mijn telefoon pak. Dat wordt verdomd krap. Ik ben zo dom. Ik moet naar de bagagecheck-in, die hopelijk nog open is, dan door de security en dan naar mijn gate. En dat allemaal binnen één uur en twintig minuten, want dan vertrekt het toestel, hopelijk met mij aan boord.

Ik zou niet weten wat ik moet doen als het niet lukt. Er zal vast later nog een vlucht naar Edinburgh gaan, maar word je gewoon omgeboekt als je je vlucht mist en dat helemaal je eigen schuld is?

Mijn moeder weet dat soort dingen. Maar zolang het niet per se nodig is, hoeft ze niet te weten dat ik zelfs te dom ben om mijn vlucht te halen. Straks vat ze het nog op als een teken dat ik toch niet echt naar Dunbridge Academy wil. En het is geen teken. Het is gewoon domme pech.

Ik stuur haar een appje dat ik op weg ben naar mijn gate. Nou ja, het is niet helemaal gelogen.

Het is zondagochtend half acht, maar het verkeer in Frankfurt is een ramp. Ik sluit mijn ogen als de taxi steeds langzamer moet rijden. O god, ik zit echt in de problemen. Ik ga mijn vlucht missen en te laat aankomen op de kostschool. Vanaf het begin zal ik de nieuwe zijn die er niet eens in slaagde om op tijd te zijn voor de start van het schooljaar.

Mijn hart bonkt als ik een eeuwigheid later eindelijk uit de taxi spring, mijn bagage pak en de chauffeur betaal. Ik heb al vaak gevlo-

gen, maar de luchthaven van Frankfurt is een hel, zelfs als je genoeg tijd hebt.

Ik begin te rennen. Overal in de vertrekhal staan mensen met koffers. Bijna niemand gaat voor me opzij, ook al zien ze dat ik me moet haasten. Aan de binnenkant van mijn dijen voel ik de spierpijn van de training van vrijdag. Voor de laatste keer coördinatieoefeningen en sprintjes trekken met de meiden van mijn club. *Je zult het geweldig vinden, Emmi, ik zat ook in het atletiekteam van Dunbridge.* Ik hoor mijn moeders stem in mijn hoofd en bid dat ze gelijk heeft.

Mijn benen voelen zwaar aan, het is vermoeiend om twee koffers te duwen en ik voel een lichte steek in mijn zij. Het is vervelender dan normaal om mijn zolen van de grond te tillen, maar ik stop niet. Ik stop nooit vóór mijn oorspronkelijke doel. Dat is het enige wat ik echt doorzet. Doorrennen, ook als ik bijna moet kotsen van de inspanning. Doorrennen, doorrennen, maakt niet uit waarnaartoe. Mijn vader in het rode treinstel van de DB-Regio-Express, die steeds sneller en sneller gaat terwijl ik er steeds sneller en sneller achteraan ren. Maar nooit snel genoeg.

Blijkbaar zie ik er zo wanhopig uit dat de medewerkers van de luchtvaartmaatschappij een nieuwe balie openen en ik til mijn eerste koffer op de band. De vrouw achter de balie kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar het getal op het digitale display, maar plakt dan zonder iets te zeggen het zelfklevende label op mijn bagage. Misschien heeft ze medelijden. Hopelijk heeft ze medelijden.

‘Je moet je haasten, de gate gaat nu sluiten, maar ik laat mijn collega’s weten dat je eraan komt.’

‘Dank u wel,’ zeg ik met moeite. Ik pak snel mijn documenten, draai me om en doe het enige wat ik zelfs in mijn slaap zou kunnen.

Ik ren zo hard als ik kan.

2

HENRY

Ik haat rennen.

Ik haat het, ik haat het, ik haat het.

Het is al vermoeiend genoeg als je niet van de ene kant van deze gigantische luchthaven naar de andere kant hoeft te haasten na een vertraagde vlucht van tien uur. Ik weet nu weer waarom ik meestal niet in Frankfurt overstap, want anderhalf uur overstaptijd is nooit genoeg. Zeker niet als je vliegtuig vertraging had. Ik moet het ergens in grote, vette letters opschrijven, zodat ik er de volgende keer aan denk als ik de terugvlucht van Nairobi naar Edinburgh boek.

‘Sorry, sorry...’ *Holy shit*, waarom is het zo moeilijk om je te houden aan de rechts-stilstaan-links-lopenregel op die eindeloos lange loopbanden? ‘Aansluitende vlucht, sorry.’

Ik stoot tegen ellebogen en negeer de steek in mijn borst. Het is vreselijk gênant dat ik nog geen vijf minuten achter elkaar kan rennen zonder het gevoel te hebben dat ik een astma-aanval krijg. De rugzak op mijn schouders weegt ineens een ton. Mijn hoody is veel te warm, maar dat merkte ik natuurlijk pas toen ik met de andere passagiers in het smalle middenpad van de Boeing stond te wachten totdat ik ein-

delijk uit kon stappen. Ik zou het liefst even willen stilstaan en de trui van mijn lijf rukken, maar ten eerste heb ik geen tijd en ten tweede maakt het nu ook niet meer uit.

Ik kukel naar voren als ik aan het einde van de loopband de eerste stap op vaste grond zet. Mijn lijf wil verder naar voren en mijn spieren slagen er amper in om het plotselinge stoppen van de versnelling op te vangen. O god, ik moet weer vaker gaan rennen als ik nog een beetje een goed cijfer wil voor gym. Misschien moet ik een voorbeeld nemen aan Theo. Mijn oudere broer ging altijd op de loopband in de fitnessruimte van de kostschool om te studeren. ‘Het brein slaat nieuwe dingen veel sneller op tijdens het lopen, dat is wetenschappelijk bewezen, Henry,’ zei hij altijd. Het is ook wetenschap dat mijn hart zo meteen uit mijn borst knapt als ik niet langzamer ga en...

Wacht. GATE B20. B.

Ik stop zo abrupt dat ik een stortvloed van Duits klinkende vloeken over me heen krijg. Mijn hartslag bonkt in mijn oren terwijl ik naar de borden boven me staar. Misschien krijgt mijn hoofd te weinig bloed en heb ik hallucinaties. Of er staat echt GATE C-D.

Fuck. Waar ben ik verkeerd gegaan? Waarom is mijn aansluitende gate altijd aan de andere kant van de luchthaven, waar ik ook overstap, en waarom...

Ik voel een doffe klap, die nog doorgalmt terwijl ik me zonder te kijken omdraai. Hij voelt niet goed. Ik was vergeten dat alle lucht uit je longen wordt geperst als iemand met volle kracht tegen je op botst. Ik beland op de gladde tegels tussen de knieën van een meisje. Een gesp van mijn rugzak springt open en de inhoud spreidt zich over de vloer voor ons uit. Waterfles, koptelefoon, kauwgumpjes, het zakje zoutjes uit het vliegtuig, de oplaadkabel van mijn telefoon en mijn paspoort. Maar ik zie dat allemaal niet. Ik zie alleen lichtblond, half-lang haar tot op de kin en heel grijsblauwe ogen.

‘Sorry, sorry...’ begint ze en ze praat verder. Dat ik haar niet versta, komt hopelijk niet doordat ik bij de val mijn hoofd heb gestoten. De

woorden klinken Duits, maar uit haar mond klinken ze minder hard.

‘Ben je oké?’ vraag ik terug. Eigenlijk verwacht ik dat ze stopt met praten zodra ze zich realiseert dat ze in het Engels moet antwoorden zodat ik haar kan verstaan. Maar zonder een seconde te aarzelen verandert ze van taal, en hemel, waarom is dat zo aantrekkelijk?

‘Ja, ja, ik denk het wel,’ zegt ze. ‘En jij? Het spijt me, ik had niet moeten rennen, maar...’

‘Nee, geeft niet. Ik lette niet op.’ Mijn brein gaat weer aan. Ik buk me in een reflex naar mijn fles, die gevaarlijk in de richting van de zich voorbijhaastende mensen rolt. Terwijl ik hem pak, dwaalt haar blik over mijn spullen. Het is alsof ze in gedachten afweegt of ze me moet helpen alles op te rapen of niet.

‘Het spijt me, ik...’ Ze stopt even als ik haar weer aankijk. ‘Ik ben superlaat, mijn vliegtuig vertrekt bijna en...’

De blikkerige stem van de omroeper onderbreekt haar. Ze springt meteen op als de Duitse woorden uit de luidsprekers galmen. Wanneer ze in het Engels worden herhaald houd ik mijn adem in.

‘Laatste oproep voor passagiers Bennington en Wiley. Begeeft u zich onmiddellijk naar gate B20. Laatste oproep.’

‘Sorry...’ Het meisje werpt me een blik toe die even verontschuldigend als wanhopig is.

‘Ben jij dat?’ vraag ik en ze knikt. ‘Edinburgh?’

‘Jij ook?’

‘Ja,’ antwoord ik.

Ze aarzelt. Dan buigt ze zich voorover naar mijn spullen. ‘Oké, we moeten opschieten.’

Samen rapen we alles snel op. Ik prop de koptelefoon boven in mijn rugzak en spring ook op. Mijn paspoort houd ik in mijn hand.

‘Wiley?’ vraag ik en ik kijk haar aan.

‘Emma,’ zegt ze, wijzend in de richting waar ik net vandaan kom. We beginnen te rennen. ‘En jij?’

‘Henry. Aangenaam.’ Ik kan maar een paar woorden zeggen omdat

mijn longen alweer in brand staan. Of nog steeds, dat zou ook kunnen. ‘Is het ver?’ breng ik met moeite uit terwijl de afstand tussen ons langzaam groter wordt. Emma. Het meisje met de grijze ogen. En jemig, wat is ze snel.

‘Ik weet het niet.’ Ze kijkt over haar schouder en houdt de riemen van haar rugzak vast. ‘We moeten harder rennen.’

‘Ik kan niet harder rennen.’

‘Jawel, dat kun je wel.’

Verdomme, ze vergist zich. Zij kan het misschien.

En bij haar ziet het eruit alsof het geen enkele moeite kost.

‘Nee, we moeten hierlangs.’ Vlak voor de volgende bewegende loopband pakt ze mijn pols en trekt ze me naar rechts.

Inderdaad. GATE B35-1 staat op het bord. Kennelijk ben ik hier eerder gewoon langs gelopen.

Emma mompelt woorden die heel Duits en verontschuldigend klinken als we langs mensen met handbagagekarretjes rennen en kleine kinderen ontwijken.

Ik schaam me omdat ik buiten adem ben, terwijl Emma, wier borst ook duidelijk rijst en daalt, verder alleen een lichte bloos op haar wangen heeft. Het is waarschijnlijk maar een paar honderd meter, maar deze luchthavengang lijkt me oneindig lang.

B31

B29

B27

Bij B24 is het boarden net begonnen en overal staan mensen. Midden op het pad. Ik bedank ze in stilte omdat ik daardoor een paar passen moet lopen. Emma verdwijnt voor me tussen de wachtende mensen en ik dwing mezelf om door te lopen.

Onze gate is leeg. Hij valt echt op tussen de andere wachtruimtes, die allemaal tot de laatste stoel bezet zijn. Achter de ruiten zie ik het toestel, maar er staat niemand meer achter de balie.

Emma vertraagt als ze ook beseft dat we te laat zijn.

Shit. Ik voel steken in mijn zij en druk er een hand tegenaan.

‘Nee, hè?’ mompelt Emma. Haar stem klinkt veel te normaal voor de sprint die we net hebben getrokken. ‘Ze riepen ons toch net nog om en...’

‘LH 962 naar Edinburgh?’ roept een man.

Ik kan de steward die uit de sluis naar het vliegtuig tevoorschijn komt wel om de nek vallen.

‘Ja!’

‘Heel goed, komt u alstublieft.’

Ik probeer het gehijg te onderdrukken terwijl ik mijn telefoon uit de kangoeroezak van mijn hoody trek. Mijn gezicht is vast knalrood. Emma ziet er niet uit alsof ze zich heeft ingespannen. Is ze wel een mens?

Ik open de instapkaart op mijn telefoon en overhandig mijn paspoort aan de steward. Nadat hij het aan mij heeft teruggegeven, wacht ik een paar passen verderop op Emma. Ze heeft een op papier geprinte instapkaart en ik moet erom glimlachen. Ik weet niet waarom, maar ik vind het aandoenlijk.

Ze zegt ‘Dank u wel’ en haar wangen zijn nu toch een beetje rood als ze me aankijkt. Ik denk dat ze verbaasd is dat ik heb gewacht. En op dat moment gebeurt het. Haar blik dwaalt van mijn gezicht naar mijn borst. Ik zie haar staren naar het witte, geborduurde logo op de donkerblauwe sweatshirtstof van mijn hoody. De verstrengelde initialen van Dunbridge Academy in het midden van het eenvoudige wapenschild, dat wordt omlijst door klimopranken. Emma kent het. Ik zie het in haar ogen en nog voordat ze iets heeft gezegd, ga ik in gedachten alle acht de jaargangen na. Maar nee, het is onmogelijk. Ze moet nieuw zijn, anders had ik haar al een keer gezien. Ik ken dan misschien niet alle namen van de vierhonderdtweëndertig leerlingen in Dunbridge, maar ik ken hun gezichten. En ik vergeet ze niet.

‘Zit jij op Dunbridge Academy?’ vraagt Emma en haar stem klinkt zo eerbiedig dat ik het absoluut zeker weet.

Ze is heel erg nieuw. Alleen iemand die de kostschool tot nu toe alleen van de lovende berichten op internet kent, zou dat vragen.

‘Ja,’ zeg ik.

Achter Emma verschijnt de steward. ‘Haast u zich, alsjeblieft!’ Hij is een en al glimlach met hagelwitte tanden, maar hij glimlacht op de indringend vriendelijke manier die ervoor zorgt dat we meteen doorlopen.

Emma staart nog steeds naar me. Ik vind het niet leuk dat ze ineens zo geremd lijkt.

‘Is het je eerste jaar?’

‘Ja.’ Emma glimlacht zwak en ineens zou ik haar het liefst in mijn armen willen nemen. Tenminste, als ik niet helemaal bezweet was. En zelfs dan eigenlijk niet. We kennen elkaar immers niet. Maar waarom is ze hier alleen? De nieuwelingen worden altijd door hun ouders gebracht. Ook als ze uit Saoedi-Arabië of Mexico komen. En Duitsland is nou niet bepaald het verste land dat op onze school vertegenwoordigd is.

‘Ik doe alleen een uitwisselingsjaar,’ zegt ze terwijl we door de lange, smalle sluis lopen. Het tapijt slokt onze voetstappen op. Het bevat me niet dat ze naar de grond kijkt terwijl ze dat zegt. Op de een of andere manier lijkt ze niet gelukkig.

‘O, cool. Je spreekt supergoed Engels.’

Ze kijkt op en ik merk meteen dat ik blijkbaar iets verkeerd heb gezegd. ‘Dank je,’ mompelt ze.

Ik wil haar van alles vragen. Waar ze precies vandaan komt, of ze het spannend vindt, dat soort dingen. Maar ik krijg er de kans niet toe want we zijn nu bij de deur van het vliegtuig. Een stewardess staat al op ons te wachten.

‘Welkom aan boord,’ zegt ze en ze glimlacht ongeduldig.

‘Waar zit jij?’ vraag ik aan Emma. Alle andere passagiers hebben hun riem al om. Ze staren op hun smartphones, die zo meteen op vliegtuigstand moeten, of kijken geïrriteerd in onze richting.